

ΤΟ ΚΙΜΕΝΟ
ΤΥ Ο.ΜΑΡΙΑΜΟΦ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ
Μ. ΤΙΣΣΛΕΚ
ΙΣΟΓΡΑΦΙΕΣ
ΤΥ Α.ΠΕΡΕΣΣΚΟΛΝΙΚ

ΕΛΙΝΙΚΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΟ
ΤΥΔΟΝΗΜΠΛΣ

ΤΟ ΚΟΛΧΟΖΙΚΟ ΔΟΡΟ

Ο ΚΑΛΟΚΕΡΙ ο πατέρας κ'ι μάνα το Γιώρα
πίγαναν να δουλέψουν στο κολχόζικο χοράφι, έβγαναν απ'το
σπίτι πινά. Αντάμα-τους έβγανε κι' ο Γιώρας. Πίγανε με
τους γονιός-του ος τιν πεδικί πλατία κι' απόρμενε εκί, όσπου
να γριέσουν ι γονιό-του απ'τι δουλιά κε να τον πάρουν.

Το χοριό, όπου ζύσε ο Γιώρας δεν ήτανε μακριά απ'το
μεγάλο ποτάμι.

Μα ι πεδικί πλατία, όπου πίγανε ο Γιώρας, ήτανε κι'άλο
σιμά σ'αφτό το ποτάμι, τζαχ στην ακροποταριά.

Πιχτά απ'το ποτάμι περνύσανε μεγάλα θαπόρια, κι' ο
Γιώρας αγαπύσε να τα ντρανά. Στην πεδικί πλατία ο Γιώρας
ίχε πολός σιντρόφους. Κι' ο Γιώρας μ'αφτός τους σιντρόφους
μπορύσε πια να γνορίζι το κάθε θαπόρι, που περνύσε απ'
το ποτάμι. Το θαπόρι ακόμα δε φενότανε, κι'ο Γιώρας πια
το ίκσερε:

—Έρχεστε το «Τζόμπαρ»...

Γιατί ι σιρίνα ακυότανε με τέτιο δυνατό μπάσο, πυ δεν ίχε κανένα άλλο θαπόρι.

Κι' αλίθια, ο Γιώρας δεν κσέχασε: πίσο απ'το νισάκι φενότανε το «Τζόμπαρ»—ένα χαμιλό κε πλατί μεγάλο θαπόρι. Ίτανε πολί καλό να ντρανάς το θαπόρι, να πέζις σε μεγάλο όμιλο, ολάκερι μέρα να ίσε στο χυμ κάτω απ'τον καλό ανιχτό υρανό με το μεγάλο ζεστό ίλιο.

Κε ίστερα ίρθε το φτινόπορο. Τα πεδιά, πυ πίγεναν στην πλατία, αρέα πια έβγεναν απ'τιν κάμαρα. Πέζανε, χαρούμενα τραγουδύσανε, τρέχανε μέσα στις κάμαρες.

Ίτανε πια χιμόνας. Όκσο θράδιαζε γοργά. Ο Γιώρας ντράνανε τυς σιντρόφους-τυ μονάχα το προί, το θράδι ίτανε ανανκαζμένος ν'απομένι στην κάμαρα απλόγου-τυ κε να θρί-σκι πος να περάσι καλά τον κερό-τυ.

Μια φορά ίθρε στο κυσsé πίσο απτο κρεβάτι το παλιό-τυ πεχνίδι. Αφτό ίτανε ένα χτινό από καυτζύκ, πυ το πέτσικε γοργά απλόγου-τυ. Κάμποσες μέρες ντινκάίθε να πέχσι μ'αφτό.

Το πίγενε να θοσκίσι κε το τραβύσε πάνο στο τραπέζι απ'τι γύλα. Ο θοσκότοπος ίτανε στην άκρι τυ τραπεζιού πά-νο στην εφιμερίδα.

Ο Γιώρας έφερνε εκί το καυτζυκένιο χτινό-τυ, κι'αφτό θόσκιζε στα μάθρα γράματα τις εφιμερίδας κ'έτρογε αφτά τα γράματα, όπος τα χτινά τρύγυν το χορτάρι.

Μα γλίγορα ο Γιώρας μπέζεπεσε αφτό το πεχνίδι. Το χτινό-τυ στεκότανε χαςιβετλίδικα κάπυ πάνο στο παράθυρο κε πια γοργά δεν πίγενε στο θοσκότοπο. Ο Γιώρας μπέζε-βε κε μια φορά ίπε στον πατέρα-τυ:

— Πατέρα, θέλω να μου φέρις κανένα κενύριο πεχνίδι.

Ο πατέρας ντράνεσε το πεδί και είπε:

— Γιατί δεν πέζεις πια με το χτινό;

— Αφτό ίνε παλιό,—απάντιζε ο Γιώρας.—Κε μπέζε-
πσα πια να πέζο αντάμα-του...

— Παλιό;—ρότιζε ακόμα μια φορά ο πατέρας.—
Μπορί να θέλεις κενύριο χτινό να σου χαρίσω;

— Δε χριάζετε,—ίπε αποφασιστικά ο Γιώρας.—Εγώ
πια κάτι άλλο θέλω....

— Έτσι και δε θα θελήσεις χτινό; Θα δόμε...

Ο πατέρας γέλασε πονιρά και πήγε. Γίριζε το θράδι.
Ο Γιώρας άκουσε, πως ίρθε ο πατέρας-του στην αθλί, πως
θγίκε απ'τιν κάμαρα ι μάνα-του, πως μιλύσανε για κάτι,
άνιγαν τιν κλύνια, πάλι τι σφαλνύσαν και μόνο ίστερα ίρθανε
στην κάμαρα.

— Πέσε να κιμιθίς, Γιώρα,—ίπε ο πατέρας.—'Αθριο
το προί εγώ θα σου δόσω ένα κενύριο πεχνίδι.

— Δόσε-μου τώρα! Δόσε-μου τώρα!—φόνακσε ο Γιώρας
και άρχισε να τρέχι στην κάμαρα πίσο απτον πατέρα-του,
μα ο πατέρας ίπε, ότι τώρα αφτό το πεχνίδι δεν μπορί
να το δίκσι κι' ότι ο Γιώρας θα το ντρανάι μόνο το
προί.

Ο Γιώρας άκουσε κ' έπεσε να κιμιθί.

'Αμα κσίπνισε, πήγε πάλι στον πατέρα-του. Μα ο πα-
τέρας πια δεν του ίπε τίποτα.

— Καλά,—ίπε.—Μονάχα εγώ δεν μπορώ να φέρο
αφτό το πεχνίδι στην κάμαρα.

— Γιατί;—θάβρασε ο Γιώρας.

— Εσί μπορείς να το ντρανάς μόνο τότε, όταν θα
πας απλόγυ-συ ε'αφτό.

— Μα τί ίνε αφτό;—νόνιζε ο Γιώρας, όταν θγίκανε
όκσο με τον πατέρα-του. Κε όκσο πάλι δεν ίδε τίποτα. 'Όλα
ίτανε, όπος κε πςες. Ο πατέρας άνικσε τιν πόρτα τις
κλόνιας κ' έφερε μέσα το Γύρα.

— Νά το κενόριο πεχνίδι,—ίπε.

'Ενα μεγάλο ζοντανό—αλιθινό κόκκινο χτινό στεχότανε
στην κλόνια.

Αγεδοκατέβαζε τα ποδάρια-του, φουσόνιζε κε μόνκριζε.

Ο Γιώρας έτρεκσε σιμά-του κε το σιπάίθε. Το χέρι-του
μπάτεθε στο χλίτσικο μαλακώτσικο μαλί. 'Αρχισε να μιλάι
με το χτινό κε να θρίσκι γι'αφτό λογάς-λογάς ονόματα.

Πίρε μια φύχτα μπιτζάνι κε το έδοσε στο χτινό. Το
χτινό πίρε το μπιτζάνι απ' τα χέρια του Γύρα, κε το
πεδί ένιοσε τα χλίτσικα, τραχιά-του χίλια. Το παλιό-του
πεχνίδι θόςκιζε στην εφμερίδα κρίς, δεν άνιγε το στόμα-
του, δε μόνκριζε, δε ντρανάνε το Γύρα με μεγάλα γνο-
στικά μάτια.

— Ζοντανό ίνε!—φόναχσε πάλι ο Γιώρας, έτρεχε στον πατέρα-τυ κε χόρεψε στην κλόνια.

— Κ' εμís αντάμα-συ θα πέζουμε!

— Κ' εμís θα σε φαίζουμε!—τραγουδóσε ο Γιώρας, κ' εδό έφερε στο νύ-τυ τα λόγια τυ τραγουδιό-τυ.

Ο πατέρας γέλασε:

—Βλέπεις, κ' εσί έλεγες, ότι δε θέλεις κενόριο χτινό.

— Αφτό δεν ίνε πεχνίδι,—ίπε ο Γιώρας.—'Ινε αλιθινό. Κε από πύ το πίρες;

— Το πέρα για τιν καλί-μυ δουλιά,—απάντισε ο πατέρας.—Απ' το κολχόζι. Μα αφτό, θέβεια, δεν ίνε πεχνίδι. Κε πεχνίδι πάλι συ έφερα. Τον άλο χρόνο θα πας στο σχολió, κε γί'αφτό πρέπει να ετιμαστís.

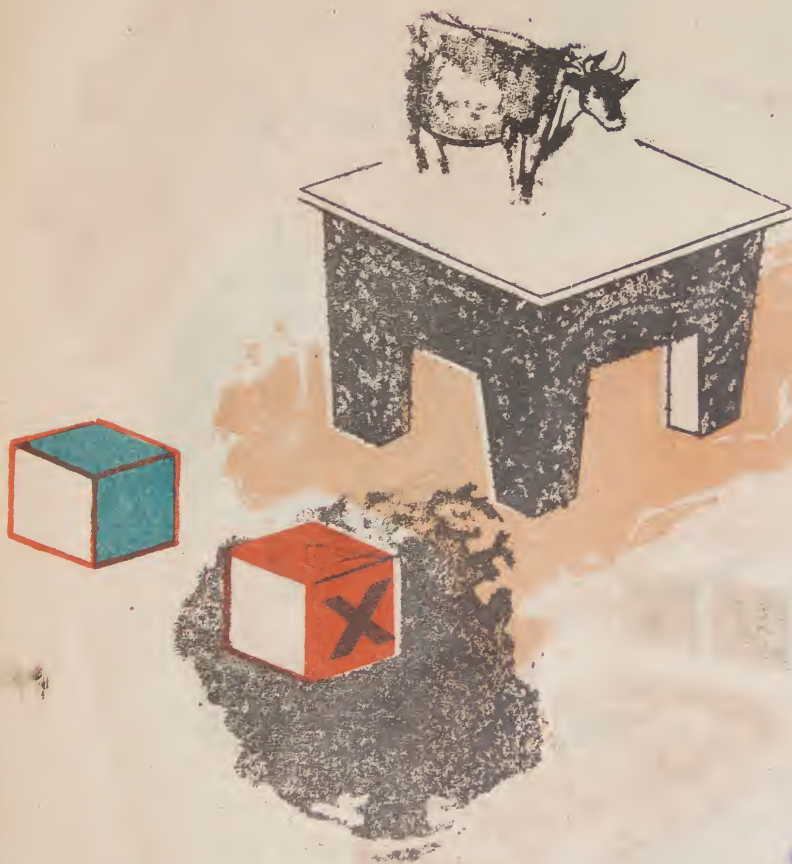
Κι' όταν γίρισαν μέσα, ο πατέρας έδωσε στο Γιώρα κάμπουςους μικρύς γιαλιστερύς κίβους, πυ ίχανε καρτίνες, κε στην κάθε καρτίνα ίτανε γράματα.

'Ιβρε κι' αφτός το ζογραφιζμένο κόκκινο χτινό στο χλορό χορτάρι, κε γλίγορα έμαθε, ότι αφτά τα διο κσιλάκια, πυ ίνε ζογραφιζμένα στην καρτίνα, ίνε το γράμα «X», ότι απ'αφτά τα γράματα μπορί να σχηματίσι λέκσες κε απλό-γυ-τυ να τις διαβάσι.

ЦЕНА—75 коп.
ТІМІ—75 хзт.

1988 $\frac{D11}{407}$

Отв. редактор: А. Арых

Мариуполь. Типо-автография №3 ДПТ.

Горлит №6—Тираж—2000.

3A

1988
Лет 199 54
Всего 1000